

А. Склярєнко

ФІЛЬМ «ЗИМОВИЙ ГІСТЬ» ЯК ДЕБЮТНА РОБОТА АЛАНА РІКМАНА

A. Skliarenko

“THE WINTER GUEST” FILM AS ALAN RICKMAN’S DEBUT WORK

Створення фільму завжди потребувало неймовірних зусиль, починаючи з роздумів про концепцію і закінчуючи ретельним підбором акторів та вибором місця зйомки. Перед людиною, що виготовляє кіно, постає неймовірно складна задача — розкрити свій твір так, щоб він знайшов відгоски у серцях глядачів та не залишив їх байдужими. Алану Рікману, британському актору театру та кіно, у 1997 р. вдалося створити свій перший фільм, що не втрачає своєї актуальності і до нині. У стрічці «Зимовий гість» кожен глядач або згадає, або знайде себе у тому чи іншому віці. Ця робота змушує нас замислитися над тим, що торкається кожного — це час, його влада над нами, над нашим тілом та свідомістю; це історія про те, що наше життя кінцеве, але крім цього у ньому є багато чого хорошого, доброго, заради чого треба жити.

Сюжет кінострічки розгортається в невеликому тихому прибережному шотландському містечку, де з перших хвилин глядач занурюється в атмосферу спокою та меланхолії.

Фільм розпочинається з того, що ми бачимо, як по засніжених порожніх вулицях, кульгаючи, долає шлях літня пані. Здається, що кожен її крок приносить неабиякий біль, але вона все одно цілеспрямовано продовжує йти вперед. Як потім стає відомо, це леді Елспет, котра йшла до своєї доньки Френсіс, яка нещодавно поховала чоловіка і дуже тяжко переносить цю втрату. Френсіс не дуже рада своїй балакучій, відвертій, самовпевненій матері, але вдіяти нічого не може.

Паралельно з цією подією на екрані Рікман трансює ще декілька: дівчисько, що, ховаючись, пробирається до вікна будинку Френсіс, аби пристерегти її сина Алекса, двох літніх пані, що чекають автобус на холодній зупинці, а також двох дітей, що вирішили прогуляти шкільні уроки.

Спостерігаючи за ходом фільму, ми розуміємо, що режисер створює у своїй роботі певні блоки, які по-різному трансюють ті чи інші проблеми та питання, що постають перед нами у різному віці.

Так, на екрані ми бачимо двох дітей, що втекли з уроків та, розмістившись на замерзлому побережжі, розмірковують про життя. Розвівши багаття, хлопці докоряють своїм батькам у тому, що ті змушують їх навчатися, хоча самі вони не бачать у цьому ніякого сенсу.

Паралельно, автор показує нам, як дві літні пані, що довго чекали на автобус, раптово відправляються на похорон своєї знайомої. Одну з леді спіткає приступ паніки перед усвідомленням кінченості життя і вона намагається у прямому сенсі втекти від цього, вибігти з автобусу та впавши біля берега покритого снігом моря.

Інша сюжетна лінія розповідає нам про початок закоханості двох підлітків, Алекса та Ніти, їх історію зустрічі та розвиток відносин.

Також ми можемо спостерігати за стосунками матері і доньки, які є вельми натягнутими. Френсіс, яка втратила чоловіка, перебуває у стані, схожому на депресію, її ж мати, хоча і приховує це, але вона стурбована за свою дитину та

намагається розрадити її, запросивши на прогулянку з фотоапаратом. Елспед теж має свої переживання, загалом вони відображають сум за тим, що її тіло постаріло і вона вже ніколи не буде молодою.

У своїй дебютній режисерській роботі Алан Рікман демонструє глибоке розуміння людських емоцій. Він вміло створює атмосферу інтимності і напруженості, що дозволяє глядачам відчувати складність переживань персонажів. Рікман акцентує на деталях, завдяки чому кожен діалог, кожен погляд набувають особливого значення.

Використовуючи у зйомці зимовий пейзаж та холодну обстановку шотландського містечка, автор певним чином додає символізму у своїй роботі, створюючи ізоляцію та емоційну відстань між героями. Зима у фільмі відображає втрату, самотність і безнадію.

Паралельні сюжетні лінії символізують різні етапи життя, їх взаємодії та циклічність.

Ми можемо бачити, як персонажі проходять через моменти глибокого суму, але також і через миті радості, що показує життя таким, яке воно є — з чорними та білими смугами.

Також фільм набуває глибини завдяки майстерно підібраній музиці, що відображає душевний стан персонажів, а також роботі талановитого оператора Шеймаса Макгарві, котрий створив на екрані вражаючі візуальні образи. Його здатність передавати атмосферу і емоції через світло та композицію допомагає глядачеві поринути у внутрішній світ персонажів. Кожен кадр, знятий Макгарві, стає окремою історією, що підкреслює напруження та глибину переживань, викликаних відносинами героїв.

Кінокартина має вельми символічне закінчення. На місто сходить густий туман, і хлопчики, що сиділи на березі застиглого моря, неочікувано вирішують ризикнути та пройти по тонкій кризі уперед у невідомість, що є початком і кінцем нашого життя.

Фільм «Зимовий гість» — це зображення самого людського життя, його зародження та кінечності. Кінокартина не залишає нас байдужими, оскільки ми бачимо у ній себе: свої страхи, проблеми, бажання. Таким чином, фільм залишається актуальним і донині, позаяк віднайшов відгосок у серцях людей та змусив їх замислитися над своїм буттям.

Р. Нікулін

ЕКСЦЕНТРИЧНА ПОГОНЯ В НІМОМУ КІНЕМАТОГРАФІ. РОЗВИТОК І ВПЛИВ НА СУЧАСНЕ ЕКРАННЕ МИСТЕЦТВО

R. Nikulin

THE ECCENTRIC CHASE IN THE SILENT CINEMA. DEVELOPMENT AND INFLUENCE ON CONTEMPORARY SCREEN ART

Ексцентрична погоня стала однією з ключових форм комічного екшну в німому кіно, що не лише задавало ритм фільму, а й виступало важливим засобом вираження гумору, драматизму та напруження, який використовував фізичний гумор, швидку зміну локацій і небезпечні трюки для залучення аудиторії. Ексцентрична погоня активно розвивалася протягом 1910-х і 1920-х рр. та стала важливою частиною